... vaše obec

Zpravodaj
OBEC STŘÍTEŽ

STŘÍTEŽ 42, 674 01 TŘEBÍČ
tel. 568 844 337
e-mail: info@stritez.eu
www.stritez.eu
www.stritez-trebic.galerie.cz
2/2011

Úvod:

Vážení občané,

jak jste již sami zaznamenali, začala dlouho očekávaná výstavba chodníku do Třebíče. Po složitých jednáních s investorem byla nakonec jeho realizace zahájena a stavba by měla být dokončena do konce prázdnin. Zadavatelem a realizátorem výstavby je obchodní centrum STOP SHOP, které tak musí chodník vybudovat. Z toho vyplývá náš velmi omezený vliv na výslednou podobu chodníku a způsob a kvalitu jeho provedení, na což nás někteří spoluobčané upozorňují. Nicméně věříme, že tento chodník nakonec velmi významně zvýší bezpečnost chodců a bude nám dobře sloužit.

V mezidobí se nám také podařilo získat dotaci od Kraje Vysočina na projekt „Veřejná přírodní zahrada na návsi obce Střítež“. S pomocí této dotace bude vybudována přírodní zahrada na místě původní zahrady mateřské školky, což přispěje k dalšímu zlepšení vzhledu obce a vznikne tak nová příjemná odpočinková zóna. Revitalizace začne letos na podzim a zahrada bude otevřena na jaře příštího roku.

Procházka Zbyněk, starosta obce

Otevření Pavilonu pro matku a dítě

Kraj Vysočina v těchto dnech dokončil výstavbu nového pavilonu v třebíčské nemocnici. Jedná se o pavilon péče o matku a dítě, který byl spolufinancován evropským fondem Regionálního operačního programu ROP. Stavba trvala dva roky a provoz v něm bude postupně zahajován v průběhu měsíce července 2011.

V Pavilonu pro matku a dítě se nachází v 1.NP lékárna, občerstvení a prodejní prostory, ve 2.NP oddělení rehabilitace vč. vodoléčebného pavilonu s bazénem, ve 3.NP dětské oddělení a ve 4.NP porodnice s novorozeneckým oddělením a operačním sálem.

Budova bude přístupná hlavním vchodem nového pavilonu označeného „M“ naproti budovy interny, rovněž od vrátnice „kaštanovou alejí“.

Ing. Leoš Dostál, ředitel Nemocnice Třebíč, p.o.

Upozornění pro občany:

1. Kontejner na drobný elektroodpad - je umístěn na návsi, u Jednoty.
2. Kominík - kdo má zájem, aby ho navštívil kominík, ať se nahlásí na OÚ. Ve Střítěži bude ve druhé polovině července.
3. ZÁJEZD - ZEMĚ ŽIVITELKA - dne 28. 8. 2011. Přihlášky a více informací u paní Vejtasové.
4. PODZIMNÍ VÝLET na zámek se uskuteční v ZÁŘÍ - den bude upřesněn. Vybraným místem je HLUBOKÁ (podle ankety).

Základní data:

Aktuální **počet obyvatel**: **509**
Aktuální **čísla popisná:** **177**

Seznam obcí s názvem STŘÍTEŽ:
1. Střítež (Český Krumlov)
2. Střítež (Frýdek-Místek)
3. Střítež (Jihlava)
4. Střítež (Pelhřimov)
5. Střítež (Třebíč)
6. Střítež (Žďár nad Sázavou)
7. Střítež nad Bečvou (Vsetín)
8. Střítež nad Ludinou (Přerov)
9. Střítež pod Křemešníkem (Pelhřimov)
10. Zadní Střítež (Tábor)

Střítež - část obce, městyse:
11. Dolní Kralovice (Benešov)
12. Hluboká (Chrudim)
13. Horní Bradlo (Chrudim)
14. Kolinec (Klatovy)
15. Litochovice (Strakonice)
16. Nová Ves (Tábor)
17. Včelákov (Chrudim)
18. Vlksice (Písek)

Střítež - městská část:
19. Město Černovice (Pelhřimov)
20. Město Polička (Svitavy)
21. Město Trutnov (Trutnov)

Společenská rubrika:

Narozeni (IV. 2011 - VI. 2011):
Laura Brodská (11.5.2011), č.p. 53

Přihlášení občané (IV. -VI. 2011):
Libuše Achylisová (č.p. 173), Monika Bláhová, David Bláha, Ivo Bláha ml., Ivo Bláha st. (č.p. 172)

Odhlášení občané (IV. -VI. 2011):
Lubomír Velký (č.p. 7), Marie Zahrádková (č.p. 122)

Významná životní jubilea:
červenec:
Ing. Emil Vaníček (70), č. 70
září:
Drahomíra Hrubá (70), č. 94
Blažena Hladíková (75), č. 115
Zvěřina Jan (80), č. 61

Všem jubilantům přejeme do dalších let hodně zdraví, rodinné pohody a štěstí.

FOTOGRAFIE OBCE STŘÍTEŽ I. :

Vážení občané, na tomto místě otiskneme i vaše fotografie (historické i novější) zaměřené na Střítež, stačí je donést na obecní úřad (paní Vejtasová).

Náves ve Střítěži (r. 1888) - „*Plavení prasat*“.
Na fotografii je původní rybník, oplocení, obecní pastouška, zvonička,..

Zvonička ve Střítěži (r. 1960) - „*Generální oprava*“, foto: Imrich Franek.

Zvonička ve Střítěži (r. 1970) - „*V podzimním oparu*“.

KOSTELÍČEK SV. JANA NA STRÁŽNÉ HOŘE V TŘEBÍČI:

Úhledná kaple, svítící svými světlými barvami daleko do kraje, památka zlých dob i doklad zbožného zaníceni. V roce 1644, kdy se zemí nesla zhouba morového povětří a krajem zněly polnice a bubny švédských vojů, stavěl mistr zedník Jan Fulík, třebíčský měšťan, na Strážné hoře kapli, kterou příštího roku dokončil a dal zasvětit památce Povýšení svatého Kříže. Od té doby uplynulo mnoho dlouhých let. Kolik chmur přeletělo v té době přes štíhlou věž této milé kaple, kolik těžkých chmur i nad Strážnou horou, na níž byla zbudována!

Třebíčská Strážná hora nemá své jméno bezdůvodně. Říkalo se jí tak odedávna. Jistě proto, že daleký výhled z jejího vrcholu, který činí okrouhle devadesát metrů nad hladinou Jihlavky, umožňoval nad krajinou stálý dozor, který v dobách neklidných nebyl bez významu. Tehdy každá jen poněkud větší obec měla svou strážnou horu, ať již se jmenovala prostě Strážná nebo Strážnice, Strážka, Strážník, Stráž nebo také Zástráž, Ostrážka, Strážiště, Hlásnice či Varta. Na sedmdesát jmen toho druhu najdeme na Českomoravské vysočině a v jejím podhůří. Nebude o tom pochyby, že všechny tyto Stráže se dovedly navzájem kouřem, ohněm nebo jinak dorozumívat a že tak činily zvláště bedlivě v dobách společného nebezpečí. Nebylo jich málo. Ve 13. století Tataři a Kumáni, ve 14. stol. Uhři, později Turci, Švédové, Tataři a po všechna století rakouští Němci bývali obávanými návštěvníky západomoravských krajů.

Zvýšeného významu nabyla naše Strážná hora, když se dostalo Třebíči roku 1335 městského práva a zároveň povinnosti opatřit město hradbami, věžemi a branami. Tehdy, tedy někdy v polovině 14. stol. zřízena byla i na Strážné hoře, podobně jako na Hrádku a na výšině nad dnešní Křížovou ulicí, pevná hláska kruhového půdorysu, jež byla jistě nejvyšší, ale i nejtvrdší částí celého malého opevnění. Kde stávala na Strážné hoře, přesně nevíme, patrně poblíž dnešní „Kalvarie“, aby umožňovala i výhled do údolí Stařečského potoka.

Pokud z historie víme, bylo nejrušněji na Strážné hoře na jaře roku 1468. Bylo to za války s uherským králem Matyášem Korvínem, někdy zetěm, tehdy nebezpečným sokem Jiřího z Poděbrad. Divně byla tehdy od polovice května rozložena vojska proti sobě válčící: V hrazeném klášteře (zámku) syn Jiříkův, Viktorin, v městě, na Stařečce a na Hrádku Uhři, pod Strážnou horou pomocné vojsko české pod velením Jindřicha, mladšího bratra Viktorinova, a hejtmana Kdulince, a na vrcholu Strážné hory - Uhři. Je nasnadě, že posice pomocného sboru českého byla neudržitelná. Vypuzen 22. května, odtáhl Jindřich podél Jihlavky a položil se táborem mezi Třebíčí a Vladislaví. Ale již záhy poté zaujalo vrchol Strážné hory jiné české vojsko, které se tam pod velením Hrabaně a Jeníka položilo čtyřmi řadami. Tak tomu bylo až do svatodušního pondělí, kdy se v noci z 5. na 6. června Viktorin, jsa tísněn naprostým nedostatkem potravin, probil z obleženého kláštera a unikl se 600 jezdci do ležení bratrova u Vladislavi. O 14 dní později, když i král Matyáš s uherskými voji odtáhl k Brnu, nastal i klid pod Strážnou horou. Vypálené město leželo v sutinách a podle kronikáře zarůstalo po sedm let trním a travou. Tehdy snad vzalo za své i malé opevnění na Strážné hoře a stěží bylo obnoveno počátkem 16. stol. za Vladislava II., kdy snad všude, i u nás se městské opevnění opravovalo a zlepšovalo.

Těžké doby nastaly Třebíči později. Bylo to za třicetileté války, zejména na samém jejím sklonu. K roku 1644 zaznamenává syndik Jan Suchenius, že městu povstalo tehdy „mnoho práce, starostí a nebezpečenství“ a náklady s tím spojené byly tak veliké, že „na fůry peněz na ně vyjíti muselo“. A přece v té době, kdy čas hromadil nesnáze a nedostatek doléhal na město, bylo přikročeno ke stavbám jejichž nákladnost nebyla malá. Z popudu faráře u sv. Martina, mistra svobodných umění a filosofie, P. Václava Bureše, dochází ke stavbě fary, a „na místě osamělém, nedaleko od sv. Trojice, mimo město“ klade základy ke kapli sv. Kříže „jistý měšťan třebíčský“, Jan Fulík, řemesla svého zedník, který pravil, že povolení ku postavení té kaple u kurie římské dosáhl. Václav Bureš, farář třebíčský, s přivolením nejdůstojnějšího úřadu biskupského položil k ní základní kámen. Tak čteme v „Protocollum domesticum“ svatomartinské fary.

Kaple, zasvěcená původně Povýšení svatého Kříže, byla zbudována ve stylu své doby. Renesanční, poměrně masivní stavba nese již příznaky blížícího se baroka. K východu orientovaná stavba je vytvořena symbolicky ve tvaru rovnoramenného pravoúhlého kříže o délce 6,65 a o šířkách ramen 4,30 a 3,05 m, z nichž širším, k západu obráceném, je umístěn pěkný pískovcový portál, chráněný zastřešenou římsou, nesenou dvěma konsolami. Půlkruhem sklenutý vchod je uzavřen těžkými dřevěnými vrátky, jež umožňují

kruhovým výřezem pohled do nitra kaple. Nad vchodem (2,70 m vysokým) zpodobnil budovatel na pískovcovém klenáku symbol lidské smrtelnosti, lebku se zkříženými hnáty, písmena J. F. a odznaky svého řemesla (zednickou lžíci s úhelnicí). Po stranách umístěný letopočet 16-44 vyznačuje rok založení kaple. Nárožními pilastry zesílené zdivo je včetně hlavní římsy asi 7 m vysoké a na severní i jižní straně prolomeno dvěma kruhovými okny, která dostatečně osvětlují vnitřní prostoru kaple. Nad pravidelným půdorysem je vztyčena vznosná stříška vybíhající v lucernu, v níž umístěn byl zvonek, který byl v prvé světové válce sňat. Malá báně s makovicí a křížem, navlečeným na železnou hrotnici, v níž jsou vysekána písmena W. F. (Václav Fulík), a letopočet 1645 (rok dostavby), ukončují štíhlou a přece poměrně mohutně působící kapli.

Rodina budovatele kaple, Fulíka, nepatřila dle všeho k starousedlíkům. Asi se přistěhovala, jako ostatně v pobělohorské době nebylo vzácností. Byla asi majetná a těšila se vážnosti. Lze tak soudit ze zápisu farské matriky, která uvádí, že při sňatku Fulíkově s Annou v druhé polovici října 1639 se Salomenou, při čemž byli svědky starší obce Matouš Woller, majitel domu č. p. 9 ve vnitřním městě, a soused Fulíkův Šimon Jordánský, a později, někdy v letech šedesátých, s Marií, o čemž se dá soudit ze zápisu o narození syna Fulíkova Jakuba dne 21. července 1668. O čtyři léta později, dne 24. novembris 1672, zemřel „Joanes Fulík, soused na Stařečce v Třebíči", ve věku asi 60 let. Byl majitelem domu čís. pop. 89 v Žerotínově třídě na Stařečce.

Marně se vnucuje otázka, co asi bylo popudem ke stavbě. Základní pohnutka vyrůstala jistě z povahy doby pobělohorské, kdy byly katolickou církví obnovovány fary, opravovány kostely, zakládány kaple. A není nejmenší pochyby o tom, že myšlenka, aby korunováno bylo téměř nejvyššího vrchu nad městem kaplí, vrchu dokonce tak významného, jako byla do té doby dojista Strážná hora, vnucovala se téměř sama sebou, ba byla vlastně potřebou své doby, tím více, když i strážný úkol vrchu na svém významu poklesl a když i polozbořené opevnění přestalo být uznávanou dominantou. Provedené zasvěcení kaple těmto snahám zřejmě nasvědčovalo. Spolurozhodujícím byl ovšem i motiv osobní: obětavost a náboženské zaujetí Fulíkovo, jehož přímý osobní zájem je dokumentován zřízením krypty, kterou vyhradil, jak se zdá, jen sobě a dodatečně, jistě nerad, i svému předčasně zemřelému synku Václavovi.

Snad tyto, snad i jiné okolnosti, snad i skutečnost, že tehdy koncem roku 1643 byla vojna se Švédy zanesena až daleko k Holštýnu a k dánským hranicím a vzbuzovala u nás naději v nadcházející pokojné doby, byly pobídkou k poměrně rozměrné stavbě, k níž stavební materiál podle všeho poskytovala opodál stojící bašta, snad již nepotřebná a neupotřebitelná. Posloužila svým základovým zdivem ostatně i dobře pro zhašení potřebného vápna a pro rozdělání malty, jak se dalo soudit z vykopávek před lety ve skrovných rozměrech podniknutých.

Ovšem naděje, které byly skládány do roku 1645, se daleko nesplnily. Když byla císařská armáda 6. března 1645 poražena u Jankova v Čechách, vpadli vítězní Švédové na Moravu. Již 11. března dorazil předvoj pod generálem Wittenbergem do Jihlavy a ještě téhož dne v podvečer se Švédové v síle šestnácti čet „proti zámku zdejšímu postavili". O dva dny později přitáhl do Třebíče pluk Hekkelslabenův a opustil město teprve po osmi dnech, 21. března, kdy se i hlavní armáda pod Torstensonem hnula ke Znojmu a Vídni. Počátkem dubna stanuly švédské regimenty u Dunaje.

Nastala chvíle oddechu a mistr Fulík jistě neotálel, aby kapli na Strážné hoře dokončil. Kdož ví, zda nebyla v den svátku Povýšení sv. Kříže 14. září slavnostně zasvěcena. Jakkoli mysli ještě byly vzrušeny nedávným obléháním Brna, přece jen vědomí, že Švédové 20. srpna zanechali marných bojů o toto opevněné město a znovu odtáhli do Rakous, ulehčilo, byť jen na chvíli, obecné tísni a povzneslo lidské city od všedních starostí.

Nezvyklá slavnost jistě nebyla bez vnějšího lesku. Snad bylo dosti těch, kteří přišli z vnitřního přesvědčení, méně těch, kdož tak činili z nutnosti, bylo zajisté v té době, kdy na valdštejnském zámku vládla ušlechtilá paní Zdislava, vdova po hraběti Rudolfovi, paní ve věcech náboženských tolerantní, v městě ještě mnoho zjevných i tajných nekatolíků, jak jsou toho dokladem i četné emigrace v letech následujících. K těm prvým náležel, ovšem vedle P. Václava Bureše, vážený primátor města Pavel Kvasnička, obětavý rádce, štědrý podpůrce i těšitel svých spoluobčanů, pan Jan Hladík, který tehdy spravoval městské hradby a r. 1649 se stal nástupcem Kvasničkovým v úřadě primátorském, i pan Jeremiáš Weigner, bohatý cechmistr soukenický, k těm druhým Jan Suchenius Novobydžovský, městský syndik a právník na slovo vzatý.

Ale již nedlouho poté bylo podstatně jinak. Dne 12. října 1645 rozložila se švédská armáda, vracející se z Rakous, na panských polích na Podklášteří i v městě a v okolních vesnicích. Na Stařečce byli ubytováni generálové, v zámku generalissimus Linhart Torstenson a na Podklášteří plukovník Jordan, který tam, podlehnuv útrapám, zemřel. Kantonování armád netrvalo dlouho. Jen tři dny. Již 15. října odtáhli Švédové k Velkému Meziříčí a Novému městu a odtud přes Pardubice do Říše. Památkou po nich zůstala jen morová nákaza, která v nejednom moravském kraji rozsévala sítě zhouby, podobá se však pravdě, že Třebíč jí aspoň tenkráte byla ušetřena.

Pak již dlouho nemáme zpráv o kapli svatého Kříže na Strážné hoře a nevíme o jejích osudech, nehledě ovšem k roku 1672, kdy dne 24. listopadu, 27 let po stavbě kaple, byl do ponuré krypty uložen její budovatel, Johanes Fulík. Až teprve roku 1715 setkáváme se v pamětním spise faráře u sv. Martina, Martina Josefa Matlocia, rodáka velkomeziříčského, s poznamenáním, kterým tento obětavý budovatel našeho farního kostela doporučuje Třebíč ochraně Boží. Píše: „Brány obce tvé střehou na východě chrám ctihodných OO. kapucínů, zasvěcený rodině Kristově, na polední chrám Nejsvětější Trojice, na západě kaple na vrchu (obecně na hoře Strážné) sv. Kříže, pohlédneme-li na sever, kaple sv. Prokopa" (tím míněna byla znovuzřízena část nynější basiliky).

Stalo se tak na votivním obraze, který roku 1766 věnovalo tehdejší bratrstvo svaté Anny, zřízené za Matlociova děkanátu, Panně Marii Cellské na poděkování za odvrácení moru, který si podle kronikáře Svobody i v Třebíči vyžádal těžkých obětí. „Neboť neminul ani jediný den, ve kterém by nebylo i deset i více funusů, takže hrobaři s mnohými nádeníky nebyli s to dosti hrobů vykopat. Na obraze vidíme Strážnou horu ještě nezalesněnou a na jejím vrcholu na západ od Kostelíčka tři kříže, Kalvarii, neznámo, kdy po prvé vztyčené.

Tvrdě se zapsal do historie Kostelíčka rok 1784. Toho roku nařídil císař Josef II., aby všechny kostely a veřejné kaple, kterých není třeba ke konání bohoslužeb, byly zavřeny, zrušeny a veřejnou dražbou prodány. Současně zrušeny byly i četné kláštery. Tak na západní Moravě v Louce u Znojma, ve Žďáře, v Jihlavě dva, ve Znojmě dva, v Náměšti, Jaroměřicích, Brtnici a na Vranově. Mezi těmi budovami, které měly býti zrušeny, byla i kaple sv. Kříže. Poznamenává o tom ve své kronice z roku 1801 tehdejší farář u sv. Martina Jakub Dvořecký, že „kaple na vrchu, jinak na Strážné hoře u Třebíče, byla podle guberniálního nařízení prodána, ale oltář sv. Kříže a zvon téže kaple byly dříve darovány zámeckému kostelu třebíčskému". Bylo tomu tak opravdu.

Nařízením moravského gubernia ze dne 14. února 1787 bylo ustanoveno, aby byla kaple prodána a stržený peníz odevzdán náboženskému fondu. Po několik let zůstávala kaple uzavřena. Snaha občanů města, aby byla svému účelu vrácena , jak o to bylo usilováno podanou žádostí, byla rozhodnutím mor. zemského gubernia ze dne 14. července 1790 odmítnuta s poukazem, že postradatelnost kaple, ležící na vrchu mimo Třebíč, byla již nejvyššími místy uznána. Z téhož důvodu ovšem bylo odmítnuto i požadované navrácení oltáře a zvonku.

Teprve však výměrem krajského úřadu, datovaným dne 20. prosince 1792 ve Velkém Meziříčí, kde tou dobou Krajský úřad jihlavský byl umístěn, bylo nařízeno vrchnímu třebíčskému panství Arnoštu Haschlerovi, aby dražba kaple sv. Kříže byla vykonána za předepsaných formalit 10. ledna následujícího roku, za předpokladu ovšem, že již byla odsvěcena. Odhadní cena byla úředně stanovena a činila 15 zlatých. Dražby se účastnil jediný zájemce: třebíčský měšťan Jakub Perner, zámožný hostinský od Černého orla, který svůj zájem vysvětlil tím, že má v sousedství kaple svá pole a že by ji tudíž použil pro hlídače svých polností, dokládaje zároveň, že by od dražby upustil, kdyby byl nucen kapli zbořit.

S touto výhradou se uvolil za kapli zaplatit celkem 15 zlatých a tři krejcary. Rozhodnutí na sebe nedalo dlouho čekat. Již dne 20. března byla dražba i s výhradou schválena a Pernerovi přiznáno vlastnictví kaple, jejíž osudy, jak patrno, nebyly občanům lhostejné. To bylo již ovšem za éry císaře Františka I., který 1. března 1792 nastoupil vládu po Leopoldu II., svém záhy zemřelém otci. Kupní smlouva ověřená krajským hejtmanem jihlavským Ernestem Hanibalem svob. pánem z Loecelen a ostatními účastníky, podepsána však byla teprve 22. října 1793. Obětavý zachránce Kostelíčka se svému nově nabytému vlastnictví ostatně dlouho netěšil. Zemřel již 9. května 1795 ve věku pouhých 53 let.

Není bez zajímavosti, že kaple sv. Kříže měla svůj zvláštní fond, snad pro udržování budovy, který podle výkazu z května 1787, podepsaného tehdejším farářem p. Filipem Zwachem, činil 399 zl. 51 kr., jež byly uloženy v cenných papírech nebo rozpůjčeny na běžný úrok.

Rokem 1793 přechází Kostelíček, tehdy odsvěcený, do soukromých rukou. Zůstal patrně uzavřen, aniž sloužil všedním účelům. Dá se soudit, že noví držitelé toho horlivě dbali, aby kaple byla znovu posvěcena a odevzdána bohoslužebným účelům. Stalo se tak snad ještě za životní Jakuba Pernera nebo něco později, když správu všeho majetku, který náležel k starobylé Černoorelské hospodě, převzala vdova, paní Petronila Pernerová, která se dožila požehnaného věku 85 let. Není známo, z jakého důvodu byla tenkrát kaple zasvěcena sv. Janu Nepomuckému. Snad proto, že se tento světec těšil mimořádné úctě třebíčských občanů, kteří ho nezřídka vzpomínali jako patrona města. Po smrti paní Pernerové stal se majitelem Kostelíčka její zeť Josef Strniště, v předchozích letech starosta města. Po něm se stali držiteli kaple Karel a Cecilie Přibíkovi, od roku 1836 Tomáš a Cecilie Brzkovských. V těch dobách, kol. r. 1835, byly dosud holé stráně Strážné hory přičiněním městského syndika Sommra zalesněny. Od těch časů zůstává Kostelíček v držení jedné a téže rodiny, jsa děděn po přeslici. Z rodiny Brzkovských přešlo vlastnictví na manžely Matěje a Antonii Mentzlovy a odtud v r. 1919 v držení manželů Ignáce a Antonie Jurenkových.

Za léta se poměry velmi změnily. Strážná hora již dávno přestala být Strážnou a stala se tichým vycházkovým místem, milým pro vzácný rozhled, který se odtud rozevírá na Třebíč a širý kraj. Jméno ožívalo jen v názvu malé ulice, běžící pod jeho úbočím. Milé a tiché jsou procházky borovým lesem, který pomalu a těžce vyrůstal na svazích Strážné hory, sbíraje svou živnou mízu z hubené půdy, jen mělce zakrývající tvrdou žulovou spodinu celého vrchu. Rozšiřující se město přitáhlo již kapli do sféry svých vývojových zájmů, zabralo zelené svahy Strážné hory do svého zeleného pásu, kterým obtáčí své území, snažíc se přitom o to, aby odvěké dominující postavení vrchu bylo podle vší možnosti uchováno. A v běhu a ruchu dnů, kdo dnes vzpomene, že v temném sklípku pod Kostelíčkem odpočívá ten, který se z popudu tak podivuhodně vypjatého náboženského horlení stal jeho obětavým zakladatelem a tvůrcem!

Ale přece i v tento tichý, tmavý sklípek vnikla lidská zvídavost. Je tomu poměrně již dávno. V roce 1887 nebo o rok později byla krypta se svolením okresního hejtmanství otevřena a prohlédnuta. V kryptě, dostupné po osmi až deseti schodech, ležely dvě rakve nestejně velké. Ve větší otevřené odpočíval mistr Fulík, někdy soused na Stařečce, oděn v poutnický plášť s kapucí na hlavě, v ruce hůl. V menší uzavřené jeho syn. Soudě podle velikosti rakve, hoch sotva desetiletý. Rakve, hůl i vše ostatní bylo již věkem zpuchřelé. Otevřená krypta zůstala po týden přístupna veřejnosti a po té byla uzavřena.

Tradice vypráví, že Fulík vykonal v průvodu svého synka pouť do Říma. Snad proto, aby u římské kurie vyprosil svolení k budování kaple. Motiv, jakkoliv ušlechtilý a příléhavý, zdá se přece nedosti průkazný, aby se dalo lehce uvěřit v podnik tak mimořádně obtížný, jakým byla v té době cesta do Říma. Tím méně, měla-li být vykonána s nedospělým hochem, vlastně ještě dítětem.

Je těžko po dlouhých letech rozhodovat s konečnou platností, pokud uchovaná zpráva o Fulíkově pouti odpovídá pravdě a pokud je pouhou legendou. Nebylo malou věcí vykonat za tehdejších poměrů cestu dobrých 1100 km dlouhou, ale byly vykonány v těch dobách cesty ještě mnohem delší a nebezpečnější. Věrohodnosti tradované zprávy je na újmu dochovaný zápis, který v latinském znění opatrnou stylizací stručně zaznamenává, že zakladatel kaple říkal (dicit), že povolení k jejímu postavení od římské kurie dosáhl. Zápis neobsahuje tudíž ani ujištění, že Fulík v Římě skutečně byl, tím méně, že získal platného zmocnění k postavení kaple, případně i jiných výhod, kterých by se bylo zbožnému poutníku patrně dokumentární formou dostalo v odměnu za dílo tak záslužné. Stavba poměrně malé kaple nevyžadovala dojista přímého svolení samé římské kurie, dokonce ne v dobách nábožensky tak vypjatých, jakým bylo období pobělohorské. Bylo-li však o povolení přesto žádáno a bylo-li povolení i získáno, vtírá se domněnka, že se tak nemohlo stát jen pouhým ústním vyřízením nebo vzkazem.

O všem tom nezanechal nikdo přesnějších zpráv, ani P. Matlocius, který byl v Třebíči kaplanem již 14 let po smrti Fulíkově, kdy vše ještě bylo v dobré paměti a nezvyklým pohřbem bylo ještě značně oživeno. A pater Martin Matlocius, muž nevšední energie a budovatel chrámu sv. Martina, byl nejen dobrým hospodářem, ale i dobrým písmákem, jak svými „Monumenta pietatis" roku 1715 přesvědčivě prokázal.

Je-li takto možno věrohodnost Fulíkova tvrzení oslabit některými pochybnostmi, je tím snáze možno opravit mínění, jako by Fulíkův synek Václav byl římskou pouť vykonal ve střevíčkách, jež cestami celkem neznámými se dostaly do sbírek městského muzea v Třebíči. Kožené dětské střevíce prosté práce z tenké hnědé kůže, s vysokými podpatky, nejsou hotoveny pro namáhavou cestu. Jsou ostatně zánovní, snad nepoužité a velikostí odpovídají nožce dítěte sotva tříletého. Leč to už jsou věci celkem vedlejší a nemohou být na újmu milé legendě o Kostelíčku a jeho tvůrci.

Dnes je Kostelíček uzavřen a tichý. Ani v pátek, jak bývalo zvykem, se neotvírá. Tehdy o třetí hodině odpolední za pobožnosti rozhoupával se i zvonek v šindelové vížce a jeho jemný tón zalétal až dolů do údolí. Na chvíli ustala práce, tu a tam chodci stanuli a mnohý sepjal bezděčně ruce k tiché modlitbě.

Časy se změnily, změnili se i lidé. Jen památka zůstává. Tu zachovat pokládejme za svou povinnost. V r. 1937 byla vedle kaple postavena železobetonová vodárenská věž vysoká 21 m, s vodojemy pro městský vodovod. Od r. 1985 zde stojí televizní stožár. Psí pohřebiště Strážná hora je zde od r. 1996.

V r.1962 byl celý kostelíček zdemolován neznámými pachateli. Opravy se ujal výbor ČSL, bylo odpracováno 1500 hodin, stavební materiál poskytla radnice. Oprava fasády byla provedena v letech 1984 až 1985 a poslední oprava fasády po konzultaci s památkáři v r. 2007. Vlastníkem objektu je katolická církev, která zaplatila na opravu 138 tisíc Kč, kraj přispěl částkou 82 tisíc Kč a město věnovalo 55 tisíc Kč.

Podle starých pramenů a novinových článků zpracovala *M. Dvořáková kronikářka.*

Z jednání zastupitelstva obce Střítež:

Zastupitelstvo Obce Střítež
č. 2 ze dne 18. 4. 2011

Schvaluje:

1. Schválení dokumentů svazků obcí:

* závěrečný účet svazku obcí „Skládka TKO" za rok 2010,
* závěrečný účet „Mikroregionu Třebíčsko" za rok 2010,
* návrh rozpočtu Svazku obcí vodovody a kanalizace Třebíč.

Obec musí svazkům, kterých je členem, projednat závěrečné účty a ná-vrhy rozpočtů. Tyto dokumenty jsme na tomto zastupitelstvu projednávali.

2. Schválení zprávy o výsledku přezkoumání hospodaření obce za rok 2010

Každá obec musí mít každoročně ověřené hospodaření a závěrečný účet nadřízeným orgánem. Toto přezkoumání proběhlo na jaře, bylo bez nedostatků a zpráva o něm a vlastní závěrečný účet byly na tomto zastu-pitelstvu schváleny.

3. Zahájení změny územního plánu č. 7

*zastupitelstvo schvaluje změnu územního plánu č. 7 dle přílohy a ur-čuje starosty obce jako určeného zastupitele pro pořizování změny.

Byla zahájena změna územního plánu č. 7, kterou by měla být zejména rozšířena plocha pro výstavbu v lokalitě „Hrebelec".

4. Schválení zprávy o výsledku přezkoumání hospodaření obce za rok 2010

* zastupitelstvo schvaluje rozpočtovou změnu č. 2 dle přílohy

V této rozpočtové změně jsme zejména upravovali rozpočtu rozpočtované příjmy a výdaje na skutečnost.

Antonín Zvěřina ...Vzpomínání:

...Na Belík

Tatínek mi dává v pravé poledne do rukou hrábě a říká: „Půjdeš na Kbelík otočit seno.“ Projdu zahradou, otevřu si branku a už jsem na cestě, která mně kolem zahrad dovede k Františku, místu, které vysvětlím později. Postupně zahrady míjím a odhaduji, za kterou z nich se právě nacházím. Je tahle zahrada Křivánkova nebo Pislcajkova?

Ale nemám čas přemýšlet, mám před sebou důležitý úkol, obrátit na Belíku seno. Musím se rozloučit s přítomností zahrad a za lípou, které se říká U Františka, vcházím mezi pole. Ocitám se zde zcela sám, nejsem žádný Nebojsa a tak je ve mně malá dušička.

Kolem mně ševelí obilí a v dálce se začíná rýsovat Třebíč. Teď musím sejít z cesty doleva a po několika stech metrech jsem na místě. Naštěstí máme tálek hned na kraji velké louky a tak se pouštím hbitě do práce. Samota mi nedělá dobře, proto se snažím z místa co nejdříve zmizet.

Belík byla krásná lokalita. Na straně k Třebíči rostly třešně, nikdy jsem se tak daleko nedostal, ale jednalo se už o stromy staré a značně proschlé. Uprostřed louky tekl potůček, no tekl, často sucho uzavřelo proud a mohli jsme se jen dívat na vyschlé dno. Ale když zaprší, voda v malém korytě vesele zurčela a převalovala se z okraje potůčku na kraj druhý. Do potůčku vytékala voda z drenáže, takže byl slyšet už z daleka.

Na okraji našeho tálku na břehu potůčka tatínek objevuje hnízdo plné kropenatých vajíček. Nedovolí nám, abychom přistoupili blíž, pouze z dálky nám dává možnost do něj nahlédnout. Představuji si hejno kuřátek, které z něj již brzy vyběhne, a dnes si uvědomuji, že i maličkost formuje člověka třeba k ochraně opuštěných hnízd.

Posekat louku patřilo k tradičním jarním úkolům tatínka. V sobotu ráno vstal společně se sluníčkem, přes rameno hodil kosu a vydal se vstříc namáhavé práci. Inu za rosy se tráva seče nejlépe. Samozřejmě před tím pečlivě naklepal kosu, do krbku si nalil vodu, aby měl čím svlažovat brousek, a do kapsy si dal pivo, aby měl čím svlažovat hrdlo. Vracel se až k poledni, košili měl pro propocenou, protože ranní svěžest nahradil předpolední pařák.

Když seno patřičně doschlo, muselo se zkopit a pak už čekalo na odvoz. Na jeden si pamatuji docela přesně, za volantem traktoru trůní strýc a jedeme po silnici na Třebíč. Po hlavní silnici, která tehdy měla provoz jako dnes ta nejposlednější silnice ze všech silnic. Na vlečce si stoupnu furiantsky rozkročmo a ruce založím na hrudi. Strýc nemá pro moje furianství pochopení a zuřivě gestikuluje, abych si sedl. Poslušně usedám, až dnes si uvědomuji, že to byla nerozvážnost, kterou může omluvit jen dětství, ale i to má své meze, které určují dospělí.

Žádné seno nevoní tak jak to z dětství z Belíku. Díváme se směrem k Třebíči, tehdy ho ještě neupomínal prstenec panelových domů a supermarkety byly vzdálená budoucnost. Dnes částečně pohltily i Belík, možná se tam někde kbelíky i prodávávají jako určitý symbol dějin, které bývají nevyzpytatelné.

Seno se ukládá na půdu a my se sestrou máme za úkol ho cpát pod střechu, aby se tam všechno vešlo. Jednou nás tatínek budí brzy ráno, hrozí déšť a seno musíme dostat pod střechu, aby nezmoklo. Což je potupa, jak známo. Rozespalí se pereme se senem, které nás škrábe do rukou, do krku i do obličeje. Konečně jsme tu stohlavou saň porazili a jdeme si omýt zpocená těla. Jů, jak pálí ta poškrábaná místa, ale tak nějak jinak, k breku to není, vždyť jsme pomáhali a to člověka hřeje, že bolest ani necítí. Nebo ji možná považuje za něco příjemného, co k práci prostě patří.

Belík zmizel v rámci zcelování polí a dnes asi jen málokdo ví, kde se rozkládal. Ale patří k mému dětství stejně jako Markovka, Hodinovec a další desítky míst v okolí mé rodné obce.

...na bouřky

Ráno se v trávě netřpytí krůpěje rosy a tatínek se s maminkou s obavou dívají k obloze. „Dnes bude bouřit, jen aby nic nepřišlo od Domamile,“ dělají se jim na obličeji vrásky. Bouřka od Domamile byla postrachem, který se traduje do dnešních dnů, i když tato hrozba už dávno vyvětrala.

Slunko začíná pálit víc a víc a lidi proměňuje v malátné bytosti, které vyhledávají stín. Přesto je u rybníku pod kostelíkem svatého Marka plno. Ponořit se do vln nádrže ovšem už není ochlazení, voda vykazuje opravdickou teplotu kafe, co jsme ho ráno měli k snídani.

V podvečer se ploužíme domů, vítr zlověstně ztichl a kdesi v dáli na jihozápadě se začíná rozprostírat temně modrý mrak. To už jsme v bezpečí rodného domu, tatínek co chvíli vyjde před vrata a dívá se směrem, kde mrak rozrůstá do stále větších rozměrů. Pak se objeví v modru první blesk a následuje první hrom. Počítáme, jak je bouřka daleko. Teď se zablýsklo, jedna, dva, tři až do patnácti, a to už víme, že bouřka je nedaleko, pět kilometrů od nás.

Modrá barva se na okrajích mění na žlutou, maminka zavírá okna a tatínkovi na obličeji přibývají další vrásky. Ano, je to ta pověstná domamilská. Blesků přibývá a hromy splývají v jeden ohlušující rachot. Na stromech se nepohne ani lísteček, jako kdyby se připravovaly na nápor větru, kterým povětšinou bouřka začíná. A skutečně, najednou zavyje v korunách stromů vichřice. Dává jasně přírodě najevo, že teď je tady pánem ona. To už se k ní přidává déšť, v tom horším případě kroupy. Stojíme v průjezdu a ubezpečujeme se, že našemu domu se nemůže nic stát, protože ho chrání tři hromosvody.

Živel nastupuje svoji nadvládu v plné parádě. Kroupy se mění v plachty vody, které se snášejí na zemi. Blesky splývají s burácením hromu, v té chvíli zapomínáme na to, že o hromech se říká, že svatý Petr hraje kuželky. Ze zahrady se valí řeka, která pomalu překračuje povolenou hranici a míří přes průjezd z pod vrat zase ven. Strouhy venku nejsou schopny vodu pohltit a ta se valí přes silnici.

Pak se vítr zklidní a prudký déšť přechází v déšť, pak v deštík a pak téměř zcela ustává. Zlověstný mrak pokračuje ve své cestě a my se brodíme v teplé vodě, která vytvořila na polní cestě před domem rozsáhlé kaluže. Na západě se dostává k moci sluníčko a nad Klučovskou horou vykreslí nádhernou duhu, někdy i dvě. „Mohlo to být horší,“ oddechují si rodiče.

Domamilská bouřka. Po ní se ovšem příroda vrátila k letnímu rázu a ne jako nyní, kdy se po bouřce málem choulíme do zimníků.

SERIÁL - část obce nebo městyse (přidružená obec) s názvem Střítež v ČR:

12. Hluboká - Střítež *(okres* **Chrudim**, *kraj* **Pardubický**)

Starosta: **Václav Tměj**
Obecní úřad Hluboká 54
539 73 Skuteč
tel.: 469 321 704

Nadmořská výška	400-462 m n.m.
Zeměpisná šířka	49°50´36´´
Zeměpisná délka	16°04´17´´
Výměra katastru	733 ha
Počet obyvatel	230

www.hluboka-infobec.cz

Obec Hluboká (obr. 1) leží mezi Skutčí a Novými Hrady. Součástí obce jsou osady **Střítež** (21 obyvatel), Chlum, Dolany a Březiny.

Zastavěné území obce se nachází v kopcovitém terénu. Jsou zde tradiční komplexy statků a zemědělských usedlostí.

Obec Hluboká a Střítež jsou prastaré osady. První písemná zmínka je z **r. 1144**. Jméno Střítež pochází od strážiště cesty, bydleli zde strážci cesty a o nich existuje historický doklad.

V r. 1815 byla postavena cesta Střítež-Hluboké, v r. 1817 získala Střítež rychtářské právo. V r. 1821 byla postavena sušárna lnu, v r. 1831 kříž s otvorem (uvnitř uschovány pamětní listiny zabalené v kůži). V r. 1833 byla postavena zvonice a do kopule koupen zvon. V r. 1850 byla sloučena obec Střítež a obec Hluboká. V r. 1905 byla postavena škola a vyučování bylo ukončeno v r. 1974.

Zajímavosti v obci:

1. Kaplička ve Střítěži z r. 1884 a nejstarší **chalupa** č. 4 **ve Střítěži**
3. Kaplička v Hluboké z r. 1878
4. Kříž s otvorem z r. 1831 a **kříže** z r. 1907 a z r. 1916
5. Pomník padlým v 1. světové válce z r. 1924.

Zajímavosti v okolí:

Rozhledna „Borůvka“ - z r. 2005, výška 19 m - kombinace dřeva a kovu. **Betlém ve všivickém údolí** - umělá jeskyně v pískovci s reliéfem svaté rodiny. **Toulovcovy maštale** (obr. 2), socha zajíce na skále. **Nové Hrady** - rokoková stavba z r. 1774 a město **Litomyšl** (zámek **UNESCO**).

Jaroměřice nad Rokytnou
Kostel sv. Markéty

Postaven: před r. 1325
Stavební sloh: barokní
Zajímavost: freska sv. Markéty z r. 1733

Kostel sv. Markéty - děkanský chrám - *kulturní památka* je nedílnou součástí zámeckého souboru. Vznikl před **r. 1325**, kdy král Jan Lucemburský daroval patronát kostela klášteru v Sedlci. V kopuli na klenbě je freska sv. Markéty od K. F. Teppera (r. 1734).

Na hlavním oltáři je obraz „Neposkvrněného početí“ a u obrazu je socha patronky chrámu vystupující z těla draka z r. 1733.

Autorem přestavby kostela, stejně jako zámku, byl pravděpodobně Jakub Prandtauer. Přestavba byla od r. 1716 do r. 1782.

V půli minulého století byl chrám s pomocí místních farníků radikálně opraven. Vrata kostela ozdobil reliéfy Josef Kapinus.

Do této farnosti patří: Blatnice, Bohušice, Boňov, Dolní Lažany, Jaroměřice nad Rokytnou, Lesůňky, Ohrazenice, Popovice, Příložany, Příštpo, Ratibořice, Štěpánovice a Vacanovice.

Jemnice
Kostel sv. Jakuba Staršího

Postaven: přelom 11. a 12. století
Stavební sloh: románský a pozdně gotický
Zajímavost: věž - rotunda z 11. století

První písemná zmínka o obci (dnes město) **Jemnice** je z **r. 1227**.

Kostel sv. Jakuba Staršího je *kulturní památka*. Stojí na místě původního knížecího dvorce s románskou rotundou. Byl zde postaven na přelomu **11. a 12. století**. Před r. 1515 bylo k paláci přistavěno pozdně gotické kněžiště a rotunda začala sloužit jako sakristie. Zbořena byla ze statických důvodů koncem 18.století. Věž pak sloužila jako zvonice.

Roku 1832 kostel vyhořel, původní trámový strop byl nahrazen klenbou. Presbytář je zaklenut síťovou žebrovou klenbou. Pole mezi žebry jsou vyzdobena nástěnnými malbami představujícími 28 církevních postav.

V kostele je pozdně-gotické pastoforium z r. 1518. Hlavní oltář je z r. 1836. Obraz - Matyáš Šťastný z Brna. Postranní oltář věnoval r. 1853 sólista vídeňské opery Anderle a barokní obrazy Gabriela Pallavicini.

Jemnice
Kostel sv. Stanislava

Postaven: polovina 14. stolení
Stavební sloh: gotický z konce 14. století
Zajímavost: dva portrétní náhrobníky ze 16. stol.

Farní kostel sv. Stanislava je *kulturní památka* a dominanta města. Stojí na náměstí, má štíhlou věž, elegantní siluetu a svítí daleko do kraje.

Kostel sv. Stanislava byl založen v polovině **14. století**. Renesanční přestavba proběhla v 80. letech 16. století. Vedlejší loď kostela, zvaná kaple sv. Josefa, byla postavena v r. 1725. Oltář nechal zhotovit svobodný pán Maxmilián Arnošt z Vlašimi na přelomu 17. a 18. stol. Z tohoto období pocházejí též kazatelna a křtitelnice. Oltářní obraz sv. Josefa namaloval Josef Stübner z Brna r. 1849. V kostele jsou do stěny vsazeny portrétní náhrobníky majitele panství a jeho ženy ze 16. století.

Věž je bílá, štíhlá a má červenou střechu. Je vysoká 54 m a ochoz je ve výšce 31 m. Má 6 pater a 136 schodů. Uvnitř jsou tři zvony se jmény patronů jemnických kostelů: Jakub (1,2 t), Stanislav (1,7 t) a Vít (1,0 t).

Do této farnosti patří: Jemnice, Louka, Menhartice, Ostojkovice a Pálovice.

Jemnice
Kostel sv. Víta

Postaven: v r. 1455
Stavební sloh: gotický až pozdně gotický
Zajímavost: vstup do podzemních chodeb

První písemná zmínka o obci (dnes město) **Jemnice** je z **r. 1227**.

Kostel sv. Víta je *kulturní památka*. Leží na východ od města v lipovém háji. Kostel je gotický a patřil k františkánskému klášteru, který zde byl postaven v **r. 1455**. Na tomto posvátném místě stála dříve kaple sv. Víta. V r. 1492 zde byl pohřben Půta z Lichtenburka - do stěny kostela vsazený figurální náhrobní kámen sv. Víta v životní velikosti.

V r. 1468 město i klášter vypálili a pobořili vojáci Matyáše Korvína. Klášter i kostel byl opraven, kostel v pozdně gotickém stylu a byl rozšířen o kapli. Dodnes je zachován vstup do podzemních chodeb.

V r. 1529 bylo v kostele zakázáno kázání a v r. 1546 obyvatelé města napadli klášter a mnichy vyhnali. Od r. 1560 byl klášter pustý a v r. 1675 byl zrušen. Klášter se postupně rozpadl a zůstal jen kostel sv. Víta. Za josefínských reforem byl kostel zrušen jako „nepotřebný polní chrám“. Chrámovou stavbu vykoupila hraběnka Daunová a darovala ji městu.

Jinošov
Kostel sv. Petra a Pavla

Postaven: před r. 1368
Stavební sloh: gotický ze 14. století
Zajímavost: tři náhrobní desky šlechticů

První písemná zmínka o obci **Jinošov** je z **r. 1349**.

Farní kostel sv. Petra a Pavla je *kulturní památka*, stojí na hřbitově. Zdi hlavní lodi jsou ze 13. století, kněžiště a sakristie jsou z 15. století. První zmínka o kostelu a faře je z **r. 1368**. V r. 1741 došlo ke zvláštnosti - byla oddělena zvonice od kostelního areálu. V r. 1783 byla přistavěna kaple a ve 20. století západní předsíň.

V interiéru kostela se zachovaly tři náhrobní desky šlechtické rodiny Březnických z Náchoda ze 16. století. Zvon je z r. 1581 a byl přelit v r. 1706. Oltář je moderní a za ním je socha Krista z r. 1983. Okna s vitráží.

Fara. Původní farní dům byl zničen za třicetileté války. Fara byla obnovena v r. 1843 v bývalé tvrzi, kterou páni Březničtí z Náchoda přestavěli na renesanční zámeček - faru. Uvnitř je portál z r. 1537 a barevná výzdoba oken. Pod omítkou je původní vstup a vjezd do tvrze.

Kdousov
Kostel sv. Linharta

Postaven: před r. 1341
Stavební sloh: vrchol baroka
Zajímavost: kostelní věž s hodinami

První písemná zmínka o obci **Kdousov** je z **r. 1341**.

Farní kostel sv. Linharta je *kulturní památka*. Písemně je uváděný již v **r. 1341**.

Farní kostel až od r. 1501 náležel ženskému benediktinskému klášteru v Pustiměři. Po zrušení pustiměřského kláštera koncem 16. století připojil olomoucký biskup Stanislav Pavlovský kostel ke kolegiálnímu kostelu v Kroměříži.

Kostel byl v letech 1743-1753 barokně přestavěn. V kostele je bohatá malířská výzdoba.

Fara je jednopatrová budova s mansardovou střechou a pochází z let 1757 až 1763. Obě stavby jsou dílem stavitele Michaela Kirchmayera.

Do této farnosti patří: Dobrá Voda, Hájek, Hornice, Jiratice, Kdousov, Kostníky, Lhotice, Mladoňovice, Police, Radotice a Slavíkovice.

Život v obci - co se událo:

www.stritez-trebic.galerie.cz

1.

2.

3.

4.

5. 6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

1. Legendární skupina Katapult v Třebíči na náměstí (9.4.2011), **2.** Topení Morany - děti z MŠ (10.4.2011), **3.** Oprava silnice k nové mateřské škole (18.4.2011), **4.** Vyřezávané dřevěné sochy na hrázi rybníka Mareček (21.4.2011), **5., 6.** Velikonoční hrkání, hrkalo 28 dětí (21.4.2011), **7.** Jízda veteránů obcí Střítež (22.4.2011), **8.** Pomlázka (25.4.2011), **9.** Kontejner na elektroodpad u obchodu na návsi (26.4.2011), **10.** Ukázka hasičské techniky u nové mateřské školy (28.4.2011), **11.** Pouťová zábava pořádaná obcí (29.4.2011), **12.** Stavění máje, délka 20 m, stavělo 25 lidí (30.4.2011), **13.** Hod palicí, pořadí: 1. Hladík, 2. Kočí, 3. Černý (30.4.2011), **14.** Pouť sv. Marka ve Střítěži, více foto na rubu a na galerii obce (1.5.2011), **15.** Oprava mostku ke kostelu (6.5.2011), **16.** Zájezd do ZOO Lešná, pořádaný obcí (8.5.2011), **17.** Setkání důchodců (13.5.2011), **18.** Zahájení konečné fáze stavební akce - Chodník Střítež - Třebíč (25.5.2011), **19.** Oprava betonových stěn - rybník na návsi (12.6.2011), **20.** Turnaj ve stolním tenisu VII. ročník, pořadí: 1.Ing. Vítězslav Kudláček, 2. Augustin Jeleček, 3. Jiří Řežábek, 4. ing. Ivan Procházka. Turnaje se zúčastnilo 14 hráčů a několik diváků (18.6.2011).

Firmy podnikající na katastru naší obce II.:

1. **ENVINET** - tradiční dodavatel zařízení a služeb pro jadernou energetiku a průmysl, laboratorních technologií, zákaznického software, průmyslové automatizace a systémů pro detekci ionizujícího záření

2. **DOMY D.N.E.S.** - stavební firma zabývající se montáží dřevěných nízkoenergetických a ekologických staveb pro individuální výstavbu. Dále nabízí zemní práce a vazníky D.N.K.

3. **KOVO UNI** - firma se zabývá výrobou dílců a obráběním kovů pro různé objednatele dle jejich výkresové dokumentace. Od r. 2005 působí v nových výrobních prostorech v Průmyslové zóně v Třebíči.

4. **HYPER ALBERT** - AHOLD Czech je českou dceřinou společností nadnárodní společnosti Ahold sídlící v Amsterdamu. Firma byla založena v r. 1990, pod názvem Euronova. Na český trh vstoupila v r. 1991, když otevřela v Jihlavě první prodejnu Mana. Nyní má v ČR 280 prodejen a v r. 2008 obsloužila téměř 200 milionů zákazníků a zaměstnávala více než 14 500 lidí

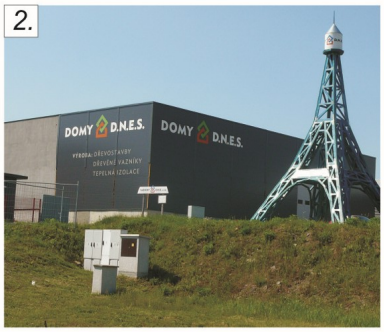

Jak šel čas:

1. Ungrova Akadamie, rok **1906**.
Fotografie je uložena v MZM Třebíč. Na fotografii jsou občané ze Stříteže v roce 1906.

2. Josef Beneš, rok **1915**.
Rodinné foto z období I. světové války.

3. U Barborky, rok **1952**.
Negativ na skleněné destičce. Sourozenci Peštálovi z Třebíče. Socha Barborky již neexistuje, byla zbořena za komunismu.

Jak jde čas - pouťový víkend - Střítež:

© ing. Ivan Procházka, 2011 (design, foto, slogan, texty)